

NEPOVEDENÉ KOUZLO

EMILKA A ZTRACENÁ ŠKOLA

Petra Martišková
Ilustrace Zdeňka Študlarová

bambóok

bambôok®

NEPOVEDENÉ KOUZLO

EMILKA A ZTRACENÁ ŠKOLA

Petra Martišková
Ilustrace Zdeňka Študlarová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Petra Martišková

NEPOVEDENÉ KOUZLO – EMILKA A ZTRACENÁ ŠKOLA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7244. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2019

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Zdeňka Študlarová

ISBN 978-80-271-2980-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-2979-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-2237-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Bludičky a čarodějnice	9
Chci být bludičkou!	14
Záškoláci a průšviháři	19
Poprask v čarodějnické škole	24
Zatrolená kouzla	28
Velká kniha kouzel	34
V Temném lese	39
Vím, ale nepovím!	45
Devatero bylin	48
To je ale nápad!	52
Povedlo se, tralala	58
Jak přšeli medvědi	65
Musíme to napravit	71
Malí spiklenci	74
Na výzvědách	80
Smutné hledání	85
Júúú, to bude dobrodružo!	88
Tajná výprava	92
Kouzelný lektvar	97
Dobry důvod	102
Čáry a kouzla	107
Nerozluční kamarádi	112
Všechno je zas, jak má být	116

PŘEDMLUVA

Malá čarodějnice Emilka žije v lese plném kouzelných bylinek. A sama je pěkné kvítko. Škola ji nebaví, a učit se kouzla a zaklínadla už vůbec ne. Vlastně ji vůbec nebaví být čarodějnici. Chtěla by se stát raději bludičkou, protože ty mají krásné šaty, ladně tančí a umí se vznášet. A co teprve být taková lidská holčička, to by se jí tuze líbilo.

Jenže Emilka je čarodějnice a čeká ji svatojánská noc. Noc, kdy všechny malé čarodějnice skládají zkoušky a musí umět všechna zaklínadla a kouzla. Ale viděli jste Emilku někdy kouzlit? Pánové, to je hotová pohroma. To se pak na stromech objevují malí vyplašení vepřici a z čarodějnické školy se valí dým, přes který není vidět na krok.

Není divu, že by Emilka ze všeho nejraději nechala všechny školy zmizet. To už by se pak nemusela učit ani skládat protivné zkoušky. Jenže co když se jí tohle přání opravdu splní?

BLUDIČKY A ČARODĚJNICE

„Počkej, až tě chytím, ty jedna bludice!“ hrozila malá čarodějnice Emilka své nejlepší kamarádce, bludičce Bludilce pěstičkou.

„Nechytíš, nechytíš,“ smála se jí Bludilka.

Ono totiž dohonit takovou bludičku, to není jen tak. Bludilka chvíli běžela před Emilkou lesní cestou, pak se nechala klidně unášet větrem a hned si zase pro změnu poletovala vzduchem. Emilka se za ní hnala lesem cestou necestou tak rychle, že zapomněla dávat pozor, zakopla o kořen a spadla nosem přímo do mraveniště.

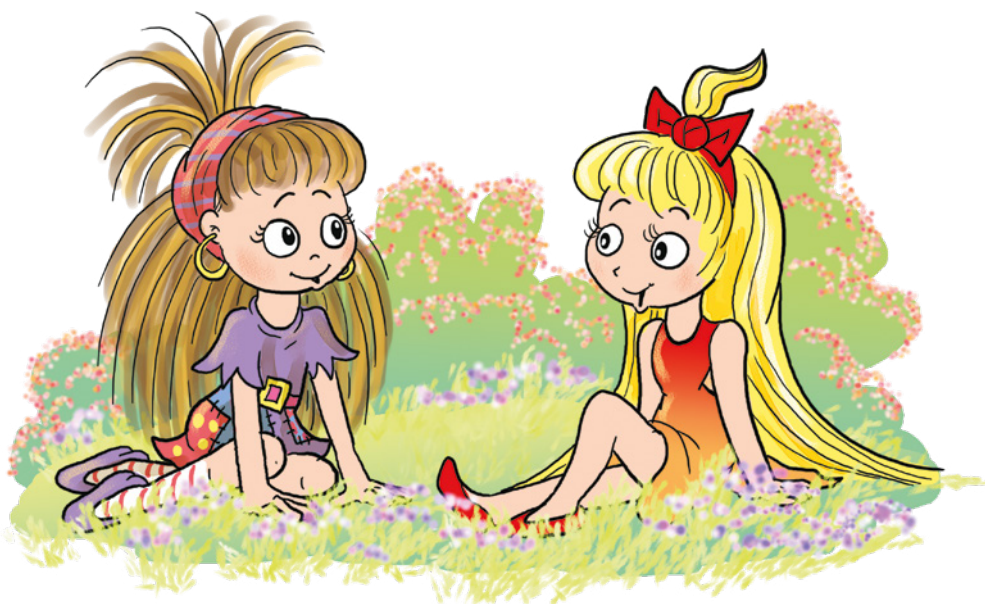
„To se ti to směje, když umíš létat,“ zlobila se Emilka a prskala jehličí.

„Už si to konečně zapamatuj – neumím létat, lítají ptáci, grr!“ čertila se Bludilka a posadila se vedle Emilky.

„Bludičky se vznáší, to už bys mohla vědět,“ poučila ji se zdviženým prstíkem.

„Lítáš nebo se vznášíš, to je fuk, prostě švindluješ. Už s tebou stejně na honěnou nikdy hrát nebudu a basta!“ Emilka se na svou nejlepší kamarádku mračila jako sto čertů. A vydržela by to určitě ještě hodně dlouho, kdyby k nim od rybníka u lesa nedolehl hlasitý křik a veselý smích.

Emilka s Bludilkou se na sebe podívaly a pak se co nejtíšeji rozeběhly na kraj lesa. Schovaly se za kmen rozložitého dubu a nenápadně vykukovaly, aby zjistily, kdo tu dělá takový rámus. Bály se, aby je malí křiklouni nezahlédli, ale ti měli moc napilno, než aby si čarodějnice a bludičky všimli. Pošťuchovali se, honili kolem

rybníka a pak hledali nejlepší placaté kamínky a soutěžili, komu se povede víc žabiček na vodní hladině.

„No jo, známé firmy. Honzík Koubů, Petrovic Natálka a Kuba Nový,“ vypočítávala bludička Bludilka.

„Ty je znáš?“ divila se Emilka.

„No jakpak by ne! Bydlí dole ve vsi a jsou to pěkná kvítka. Jak můžou, tak vymyslí nějakou lumpárnu. Loni o prázdninách se jim povedlo vypustit celý rybník. V zimě zase probudili ze spánku mrzutého medvěda tak, že už znovu neusnul a celou zimu brblal a rozčiloval se na každého, kdo se k němu jen přiblížil. A docela nedávno narafičili na vrbu u rybníka divoké růže, takže když chtěl staříčkový vodník večer hrát na housličky, roztrhal si úplně nové kalhoty. Paní Hejkalová mu vytáhla ze...“ Bludilka se rozhlédla, jestli ji někdo neposlouchá, a pak zašeptala Emilce: „Vytáhla mu ze zadku rovných šedesát trnů. Povídala, že si prý měsíc nemohl vůbec sednout.“

„To jsou teda čísla,“ chichotala se Emilka.

Moc se jí ti tři lumpíci líbili. Když jí Bludilka vyprávěla všechny průšvihy, které se jim povedly, smála se, až se za břicho popadala. A když zjistila, že navíc nemají

vůbec rády školu, hned se jí děti líbily ještě o kousek víc. Jestli totiž Emilka měla něco ráda ještě míň než škubánky s mákem, pak to byla škola.

„Copak vůbec někdo může mít školu rád?“ rozčilovala se vždycky. „Pořád jen samé úkoly, počítat hadí ocásky a pavoučí nožky, míchat lektvary a krasopisně zapisovat zaklínadla. A k tomu všemu se učit všechna ta kouzla. To si přeci jedna docela malá čarodějnice nemůže vůbec zapamatovat, to se ví.“

Hrát si a vymýšlet hlouposti, to ale Emilku naopak bavilo moc.

„Pojď, půjdeme si hrát s nimi,“ lákala bludičku a už se chystala vyběhnout na louku. Bludilka ji naštěstí včas popadla za ruku a zatáhla ji zpátky za strom dřív, než si jich děti stihly všimnout.

„Zbláznila ses? S lidmi se kamarádit nemůžeme! To se nesmí!“ hubovala ji Bludilka.

„Smí, nesmí, bude legrace,“ pokrčila ramínky Emilka.

„Spíš z toho bude pořádný průšvih,“ řekla přísně Bludilka, a tak se malá čarodějnice s povzdechem usadila zpátky do trávy.

„Ty seš ale strašpytel,“ zlobila se na svou kamarádku Emilka. Když už nemohla s dětmi hrát na honěnou ani na schovávanou, alespoň je z úkrytu pozorovala a co chvíli se s nimi vesele smála.

Marně se ji snažila Bludilka přesvědčit, aby šly ochutnat první lesní jahody, co uzrály na mýtině uprostřed lesa. Dokonce se Emilka nenechala zlákat ani na tu nejlepší jahodovou limonádu s lístky máty, kterou uměla jen babička bludička. Jindy Emilka vypila klidně celý džbáněk, dneska se jí ale domů vůbec nechtělo.

Teprve když děti odběhly zpátky do vesnice a na nebi vysvitla první hvězdička, odšourala se Emilka pomalu k domovu.

CHCI BÝT BLUDIČKOU!

„Prokryndapána, Emilko, kde jsi byla? Víš, jak jsme se o tebe s tatínkem báli?“ spustila maminka bandurskou, jen co se Emilka objevila ve dveřích domečku uvnitř vykotlaného dubu. „Tatínek už tě chtěl jít hledat.“

„Byla jsem venku, na bylinkách, musíme je mít do školy,“ lhala Emilka a ani se při té lži nezačervenala.

„Na bylinkách?“ podívala se maminka na Emilku přísně.

„Jo, na bylinkách,“ přikývla malá čarodějnice.

„Tak ukaž, jaké bylinky jsi nasbírala,“ pobídla ji maminka.

„Když já... já jsem je zapoměla v lese,“ vyhrkla Emilka.

+

„A už toho mám akorát tak dost!“ tatínek bouchl rukou do stolu a zaburácel tak hlasitě, až se celý domeček zachvěl.

To víte, když se rozzlobí nejvyšší čaroděj, je nejlepší jít mu rychle z cesty. I pavouci, kteří pletli u stropu své pavučiny, se honem utíkali schovat a myši zalézaly do svých děr, až se jim za prťavýma nožičkama prášilo.

„Chodíš za školu, neučíš se a nosíš samé pětky! Dneska si na tebe byla stěžovat i paní učitelka...“ vypočítával tatínek a hrozivě se nad Emilkou tyčil.

„Prskalka?“ divila se Emilka.

Tatínek se na ni přísně podíval a opravil ji: „Paní učitelka Prskavá. Neumíš prý lektvarovědu, zápisník kouzel máš samou chybu a to nemluvím o těch kaňkách. Za týden je svatojánská noc, čeká tě čarodějnická zkouška a ty neumíš jediné zaklínadlo. Jestli to tak půjde dál, nikdy z tebe čarodějnice nebude.“

„Však já taky čarodějnicí být nechci,“ nafoukla tváříčky Emilka.

„Co to povídáš?“ přispěchala k ní maminka a hned jí sáhla na čelo, jestli náhodou nemluví z horečky. „Proč bys nechtěla být čarodějnicí? Čím bys teda chtěla být?“

„Nevím. Třeba bludičkou,“ řekla Emilka první, co ji napadlo.

„Bludičkou?“ nechápal tatínek.

„Jo, bludičkou, protože se nemusí učit žádná hloupá kouzla. Celé dny spí a v noci běhá po lese a láká do močálů zlé pocestné. A umí lítat, teda vznášet se.“ Emilka se zasnila. „Anebo vílou! Tančit v noci při měsíčku na paloučku a mít krásné dlouhé šaty. Růžové. Hebounké, jako by byly ušité z té nejjemnější pavučiny.“ Emilka se podržela v rozcuchaných vláskách. „Ne, ne, už to

mám! Úplně nejlepší by bylo, kdybych byla lidskou holčičkou!“

„Cože?“ vykřikli tatínek s maminkou překvapeně.

„Nemuset se učit žádná kouzla, běhat s dětmi k rybníku, hrát s nimi na schovávanou a házet žabičky, to by bylo žůžo.“

„Žůžo?“ zopakovala nevěřícně maminka a kroutila přitom hlavou.

To tatínek se ještě víc rozzlobil: „Ty by ses měla hlavně starat, abys byla pořádná čarodějnice! Kdo to jaktěživ viděl, aby čarodějnice neuměla čarovat? Jak se chceš stihnout naučit všechna kouzla za jediný týden, to jsem tedy vážně zvědavý!“

Emilka mlčela a ze samého rozčilení si začala okusovat nehty. Maminka ji hned plácla přes ruku a tatínek pokračoval: „I bludičky se přeci musí učit, jak se správně vznášet. A jak vyrábět světýlka, se kterými lákají pocestné do močálů. Víly zase musí umět míchat kouzelné lektvary a co teprve tanec při měsíčku! A děti? I lidské děti chodí do školy a učí se počítat, číst a psát a k tomu ještě přírodovědu a vlastivědu a prvouku...“

„Prvo-co?“ vykulila Emilka oči.

„Prvouku,“ zopakoval tatínek. „A učí se zpívat a malovat a mají i hodiny tělocviku.“

Emilka trhla vzpurně hlavičkou. To by se raději celé dny učila dělat kotrmelce, zpívat písničky a tu prvo-něco, jen kdyby nemusela být čarodějnice...

ZÁŠKOLÁCI A PRŮŠVIHÁŘI

Natálka, Honzík a Kuba by naopak docela určitě hned měnili s Emilkou. Škola je ani za mák nebavila. Vůbec nejraději z celého vyučování měli přestávky. Nemuseli sedět v lavicích a mohli vymýšlet všelijakou neplechu. To jim totiž šlo náramně dobře.

Třeba onehdy v zimě, když přinesli do školy ve velkém lavoru sníh a přímo uprostřed třídy uspořádali parádní koulovačku. A co teprve když vypustili panu školníku Peškovi z ohrady všechny slepice. Celá třída je pak naháněla po vsi. Slepice měly z výletu takový šok, že přestaly na měsíc snášet vejce. Od té doby se ti tři malí záškodníci raději vyhýbali školníkovi velikým obloukem.

A ani dneska neměli ve škole stání. Sluníčko svítilo o sto šest a připomínalo všem, že léto a prázdniny už jsou za dveřmi. A když je venku tak krásné teplo, nikomu se nechce sedět ve škole a psát písemky. Taková